

κουρεύω

κουρεύω, ρ. [<μσν. κουρεύω <κουρά], κουρεύω. **1.** τρώω, κερδίζω τα λεφτά κάποιου, ιδίως σε χαρτοπαίγνιο: «έπαιξε χαρτιά με κάτι χαρτόμουτρα και τον κούρεψαν». **2.** στο γ' εν. πρόσ. **κούρεψε**, (στη γλώσσα των μηχανόβιων) καταστράφηκαν τα δόντια γραναζιού, ιδίως του κιβωτίου: «πήγα να βάλω μια καρφωτή και κούρεψε»·

- *ái κουρέψου!* (απαξιωτικά) άφησέ με ήσυχο, μη με ενοχλείς, ξεφορτώσου με, γιατί δε με νοιάζει ούτε αυτό που σε απασχολεί ούτε ποια θα είναι η έκβαση του προβλήματός σου για το λόγο ότι σε θεωρώ ανάξιο, σκάρτο: «ái κουρέψου! Και τι με νοιάζει εμένα τι θα κάνεις;». Συνήθως της φρ. προτάσσεται το *βρε*· βλ. και φρ. *άντε να κουρεύεσαι!* λ. *κουρεύομαι*·

- *άρμεγε λαγούς και κούρευε χελώνες*, βλ. λ. *λαγός*·

- *δεν κουρεύομε αβγά*, βλ. λ. *αβγό*·

- *εμείς τι κάνουμε, αβγά κουρεύουμε;* βλ. λ. *αβγό*·

- *κουρεύει τ' αβγό*, βλ. λ. *αβγό*·

- *πάρ' τ' αβγό και κούρεψ' το ή πάρ' τ' αβγό και κούρεφ' το*, βλ. λ. *αβγό*·

- *πάσε τον αστακό και κούρεψε το μαλλί του*, βλ. λ. *αστακός*·

- *τι νόμισες, αβγά κουρεύομαι*, βλ. λ. *αβγό*·

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας